

Судді тебе й закони зап'ятали,
Тюрма підтяла вік твій молодий,
Проступки й горе мисль твою підтяли,
І прогнано тебе з-поміж людей.

Чужий на світі, шарпаний розпуков,
Ти кляв себе і світ увесь не раз,
Давніші муки ти новою муков
Глушив і глибше, чимраз глибше гряз.

Ніхто руки ти не подав з привітом,
Ніхто сердечно не заговорив,
І сам ти гризся, сам ти нудив світом
І в глиб душі грижу пекучу крив.

Але погана доля не дрімала,—
Немов невольника, тебе вела
Від зла до зла,— покуси підсувала,
В розпусту й дику гульню тягла.

Ти жити хтів хоть хвилю так, як другі,
Хоть капельку солодощі життя
Закоштувати, дихнути свобідно
Хоть раз, упитись жару й забуття.

І ти упивсь. Мов привиди марнії,
Все закрутилося п[е]ред тобов,—

.